

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně **LORDANO a.s.**, IČO 27420264, se sídlem v Praze, Vrchlabská 9/12, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2013, čj. MHMP 1515894/2013,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil usnesení Úřadu městské části Praha 20, odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „stavební úřad“), ze dne 11. 9. 2013, čj. MCP20 011434/2013/OVUR/Mě, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném, zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového dodatečného povolení stavby „Přístavba k rodinnému domu č.p. 1174, ul. Chvalkovická v Praze 20 - Horních Počernicích“ na pozemcích parc. č. 2669, 2670 v k. ú. Horní Počernice.

V prvním žalobním bodě žalobkyně uvedla, že výrok napadeného rozhodnutí je nesprávný, neboť žalovaný jím potvrdil usnesení s jiným předmětem řízení. Ačkoli tedy stavební úřad zastavil řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí – dodatečného povolení stavby, žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil usnesení o zastavení řízení ve věci žádosti o vydání rozhodnutí o dodatečné povolení stavby.

Ve druhém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že žalovaný řádně nepřezkoumal usnesení stavebního úřadu v rozsahu námitek uvedených v odvolání, čímž porušil § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně poukázala na konkrétní odvolací námitky, jimiž se dle jejího názoru žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Poznamenala, že se nejedná o žádost zjevně právně nepřipustnou, že odůvodnění neobsahuje důvody, na základě kterých by bylo možno řízení zastavit, že zákon umožňuje vydání nového rozhodnutí ve věci, která byla pravomocně skončena, a že k závěru, že se nejedná o tutéž věc, dospěl stavební úřad na základě nepřipustného gramatického výkladu § 101 správního řádu.

Ve třetím a sedmém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že napadeným rozhodnutím potvrdil žalovaný usnesení stavebního úřadu, které je v rozporu se zákonem, a že žalovaný změnil důvody výroku usnesení stavebního úřadu, čímž zkrátil její práva odvolat se proti takto změněnému rozhodnutí. Žalovaný argumentaci a důvody, o které stavební úřad opřel své usnesení, neuznal, když tvrdil, že se jedná o tutéž věc a vyhověním žádosti by byla porušena překážka věci rozhodnuté. Za této situace bylo povinností žalovaného usnesení stavebního úřadu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání. Změna důvodů pro zastavení řízení provedená žalovaným bez projednání s žalobkyní je v rozporu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku aplikace ustanovení § 101 písm. b) správního řádu, neboť právě toto ustanovení zakládá důvod pro provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci, přičemž o překážku věci rozhodnuté se nejedná.

V pátém a šestém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že obě rozhodnutí správních orgánů nesou znaky libovůle a diskriminace a že žalovaný v napadeném rozhodnutí nahradil či změnil důvody výroku usnesení stavebního úřadu, čímž dospěl k překvapivému rozhodnutí. Dle žalobkyně bylo o její žádosti rozhodnuto celkem dvakrát, pokaždé z jiných důvodů a nepředvídatelných způsobem, aniž by jí byla dána možnost uplatnit svá práva. Žalobkyně připustila, že o dodatečné povolení stavby žádala, avšak její žádosti nebylo vyhověno a bylo nařízeno odstranění stavby. Přestože o odstranění stavby rozhodl stejný stavební úřad a stejný žalovaný, nebylo vyhověno žádosti žalobkyně, aby o její nové žádosti z důvodu možné podjatosti rozhodl jiný správní orgán. Snaha žalobkyní za žádnou cenu nevyhovět je tedy zřejmá.

V osmém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Dostatečně odůvodněn není zejména výrok žalovaného, že podle ustanovení § 101 písm. b) správního řádu nelze postupovat pro překážku věci rozhodnuté.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že stavbu, kterou je nařízeno odstranit, nelze dodatečně povolit, přestože je v žádosti jinak nazvaná a je z ní navržena přístavba; jednalo by se totiž o pokus obejít zákon. Doplnil, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi věcnými námitkami žalobkyně. Žalovaný dále poznamenal, že žalobkyně v podané žalobě směšuje žádost o dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebního řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném, a žádost o nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu na tutéž stavbu. Řízení o dodatečném povolení stavby lze vést pouze v rámci řízení o nařízení odstranění stavby. Naproti tomu nové rozhodnutí se týká možnosti vyhovět žádosti, která byla zamítnuta; mohou se totiž změnit podmínky posouzení žádosti a může odpadnout překážka, pro kterou byla žádost zamítnuta. Dle žalovaného je třeba posuzovat identičnost žádosti, avšak žádost žalobkyně nebyla nikdy předtím projednána, a nelze proto postupovat podle § 101 správního řádu. Předmětnou stavbu není možné legalizovat, neboť o ní již bylo rozhodnuto. Za podjatost pak není možné

považovat stav, kdy žádostem subjektu není možné vyhovět z důvodu právních překážek. Na základě uvedených skutečností navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

Žalobkyně v replice odkázala na obsah žaloby. Dále uvedla, že ve svém jednání nespatřuje pokus o obejití zákona, že jedná otevřeně a že se snaží zabránit odstranění stavby, která nikomu nepřekáží. Argumentace žalovaného není dle ní správná, neboť v takovém případě by i změna střešní krytiny nebo úprava vnitřních prostor stavby znamenala, že se nejedná o tutéž stavbu a řízení a o žádosti o vydání nového rozhodnutí by nebylo možné vést. Žalobkyni nelze klást k tíži, že nepodala správní žalobu nebo podnět k přezkumnému řízení.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobkyně ani žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřili, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.

Ze spisového materiálu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 30. 3. 2009, čj. 537/08-09RO, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 8. 2009, sp. zn. S-MHMP 591518/2009/OST/Ca, bylo žalobkyni podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno odstranění stavby vedené pod názvem „objekt domovního příslušenství“ na pozemku parc. č. 2670 u rodinného domu č.p. 1174 v k.ú. Horní Počernice, ulice Chvalkovická v Praze 20 - Horních Počernicích, která je prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.

Dne 14. 8. 2013 podala žalobkyně u stavebního úřadu žádost (ze dne 13. 8. 2013) o stavební povolení – nové dodatečné povolení stavby „Přístavba rodinného domu č. p. 1174 na pozemcích parc. č. 2669, 2670 v k. ú. Horní Počernice“. V žádosti uvedla, že přístavbou dochází k rozšíření stávajícího rodinného domu o další obytnou část se stávající stavbou propojenou spojovacím krčkem.

Usnesením stavebního úřadu bylo řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že stavební záměr, o jehož povolení je žádáno, je z větší části tvořen stavbou, na kterou existuje vykonatelné rozhodnutí o nařízení jejího odstranění. V případě povolení záměru by tak nastal stav, kdy by část stavby byla dodatečně povolena a zároveň zatížena nařízením o odstranění, což je neslučitelné. Podané žádosti tedy nebylo možno vyhovět, aniž by muselo být provedeno nějaké další dokazování či zjišťování, a jednalo se tak o žádost zjevně právně nepřípustnou. V dané věci se nemůže jednat ani o nové rozhodnutí dle § 101 správního řádu, neboť nejde o tu samou věc (původně zamítnutá žádost se týkala objektu domovního příslušenství, kdežto podle nové žádosti se má povolit přístavba k rodinnému domu).

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení stavebního úřadu. V odůvodnění uvedl, že stavební úřad musel přezkoumat, zda stavba, která je podstatnou částí předmětu žádosti, je totožná se stavbou objektu domovního příslušenství, neboť toto zjištění bylo pro rozhodování stavebního úřadu zcela zásadní. Po zjištění, že se jedná o tutéž věc, stavební úřad řízení zastavil. Za žádost zjevně nepřípustnou je třeba považovat i případ, kdy se žadatel bude domáhat přiznání práva v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu, tzn. bude-li existovat překážka věci rozhodnuté, kterou v daném případě představuje pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o nařízení odstranění stavby „objektu domovního příslušenství“. Nepřípustnost žádosti lze dovodit i z ustanovení § 129 stavebního

zákona, dle něhož lze žádost o dodatečné povolení stavby podat pouze v průběhu řízení o odstranění stavby. Žalovaný ve shodě se stavebním úřadem uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení o odstranění stavby nepodala obsahově stejnou žádost o dodatečné povolení stavby; o žádosti žalobkyně tak, jak byla podána, tudíž nebylo nikdy předtím rozhodnuto. Žalovaný neakceptoval názor žalobkyně, že její žádost bylo možno zamítnout, neboť rozhodnutí o zamítnutí žádosti má charakter rozhodnutí ve věci, přičemž i zde platí pravidlo, že nelze dvakrát rozhodnout o téže věci. Z tohoto důvodu bylo na místě řízení zastavit. Žalovaný doplnil, že stavebník, který staví bez příslušných veřejnoprávních titulů, musí nutně počítat s tím, že ne každou stavbu je možné dodatečně povolit. Nejsou-li splněny podmínky § 129 odst. 3 stavebního zákona, nezbyvá stavebnímu úřadu než odstranění stavby nařídit; stavební úřad tak nemá prostor pro správní úvahu.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

Podle § 101 písm. b) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.

Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřípustná.

První žalobní bod je nedůvodný, neboť z obsahu napadeného rozhodnutí i usnesení stavebního úřadu je patrné, že oba správní orgány rozhodovaly o téže žádosti žalobkyně ze dne 13. 8. 2013 (doručené stavebnímu úřadu 14. 8. 2013) nazvané „Žádost o stavební povolení – nové dodatečné povolení stavby“. Ze skutečnosti, že žalovaný formálně označil jím vedené řízení jako řízení o odvolání žalobkyně proti usnesení stavebního úřadu, jehož předmětem je zastavení řízení zahájeného podáním „*žádosti stavebníka dne 14. 8. 2013 o vydání dodatečného povolení stavby*“, zatímco stavební úřad ve svém usnesení formuloval, že obdržel „*žádost o vydání stavebního povolení – nového dodatečného povolení stavby*“, nelze usuzovat na odlišný předmět řízení ani na nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. V textu obou rozhodnutí je předmět řízení dostatečně a nezaměnitelně identifikován. Je tedy možno shrnout, že předmět odvolacího řízení je totožný s předmětem řízení, které probíhalo před stavebním úřadem jako správním orgánem prvního stupně.

Soud nepřisvědčil druhé žalobní námitce, dle níž žalovaný porušil ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, neboť v rozsahu uplatněných odvolacích námitek řádně nepřezkoumal napadené usnesení stavebního úřadu a s odvolacími námitkami se nevypořádal. V odvolání ze dne 24. 9. 2013 žalobkyně vznesla toliko dvě námítky, a to že podaná žádost nebyla zjevně právně nepřípustná a že mohla být posouzena jako žádost o vydání nového rozhodnutí. K oběma uplatněným námitkám se však žalovaný na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí stručně, avšak dostatečně vyjádřil. K první námitce zejména uvedl, že za zjevně právně nepřípustnou žádost je třeba považovat i případ, kdy se žadatel bude domáhat přiznání práva v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu, tj. existuje-li překážka věci rozhodnuté, a že nepřípustnost žádosti lze dovodit rovněž z § 129 stavebního zákona, neboť žádost o dodatečné povolení stavby lze podat pouze v průběhu řízení o odstranění stavby. Ke druhé námitce naopak poznamenal, že žalobkyně nepodala v průběhu řízení o odstranění stavby obsahově stejnou žádost o dodatečné povolení stavby; o žádosti tak, jak byla podána, nebylo nikdy předtím rozhodnuto.

Soud k tomu doplňuje, že žalovaný nepochybil, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že zjevnou právní nepřípustnost lze dovodit rovněž ze skutečnosti, že žádost o dodatečné povolení stavby lze podat pouze v průběhu řízení o odstranění stavby. Z ustanovení § 129 stavebního zákona totiž dle názoru soudu jednoznačně vyplývá úzká souvislost a návaznost řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby a řízení o odstranění stavby zahájené z moci úřední; řízení o dodatečném povolení stavby (bylo-li na žádost stavebníka zahájeno) tvoří součást řízení o odstranění stavby, je do něj tzv. „vlozeno“. Samostatné vedení řízení o dodatečném povolení stavby by tak bylo v rozporu se zákonem, což vyplývá mimo jiné z § 129 odst. 2 věty třetí stavebního zákona, dle něhož byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby.

Ostatně k obdobnému závěru opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 27. 1. 2010, čj. 1 Ans 9/2009-87, mimo jiné uvedl, že „*řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které (byť z úřední povinnosti) musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno vždy. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti stavebníka a splnění dalších*

zákonných podmínek, zda bude zahájeno a vedeno. Nelze však vést řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by bylo současně předtím zahájeno řízení o jejím odstranění. Jinými slovy není možné vůbec uvažovat o vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby (...).“ V rozsudku ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 As 166/2015-33, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „nelze zahájit samostatné řízení o dodatečném povolení stavby po pravomocném rozhodnutí o odstranění stavby (tedy v době existence pravomocného rozhodnutí, které právní postavení nepovolené části stavby již závazně vyřešilo)“.

S přihlédnutím ke shora citované judikatuře má zdejší soud za to, že po pravomocném rozhodnutí o odstranění stavby již nelze o žádosti o dodatečné povolení stavby, byť by se jednalo o žádost o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu, meritorně rozhodnout. Pravomocné rozhodnutí, jímž bylo nařízeno odstranění stavby, tudíž brání následnému věcnému projednání žádosti, jakož i případné dodatečné legalizaci stavby. Na tuto skutečnost usuzuje soud zejména s přihlédnutím ke smyslu relevantních ustanovení stavebního zákona (především § 129), dle nichž představuje zamítnutí žádosti o dodatečné povolení pouze dílčí rozhodnutí v rámci probíhajícího řízení o odstranění stavby; jedná se o pouhý mezistupeň, jenž je následně ukončen vydáním rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Uvedený závěr podporuje též Nejvyšší správní soud, jenž v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 As 166/2015-33, mimo jiné vyslovil, že v opačném případě by mohlo docházet k tomu, že „vlastník stavby by v podstatě bez časového omezení (pouze na základě tvrzení nových skutečností) mohl iniciovat nová řízení o dodatečném povolení stavby, jejichž cílem by bylo pozastavit (a případně zvrátit) výsledky již skončeného řízení o odstranění stavby. Rozhodnutí o odstranění stavby by se tak stalo v podstatě nevykonatelným a celý proces odstraňování černých staveb by tak byl paralyzován.“

Soud proto uzavírá, že žalovaný, resp. stavební úřad poté, co obdržel žádost o nové dodatečné povolení stavby (a poté, co ověřil splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení), neměl jinou možnost než řízení pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavit. Žádost žalobkyně o nové dodatečné stavební povolení byla bez dalšího zjišťování či dokazování nepřipustná, neboť zde již od roku 2009 existovalo pravomocné rozhodnutí o odstranění předmětné stavby.

Soud pro úplnost poznamenává, že po doručení žádosti bylo na stavebním úřadu, aby se seznámil s podanou žádostí a jejími přílohami. Nebylo tudíž pochybením, pokud stavební úřad žádost i přílohy prostudoval; tato činnost nicméně nepředstavovala meritorní přezkum žádosti, jak tvrdila žalobkyně, a to i přesto, že stavební úřad použil nešťastnou formulaci „stavební úřad přezkoumal výše uvedenou žádost a na základě tohoto přezkoumání rozhodl“.

Nedůvodná je třetí a sedmá žalobní námitka, dle níž žalovaný zkrátil práva žalobkyně odvolat se proti změněnému rozhodnutí tím, že rozhodnutí stavebního úřadu nezrušil a věc mu nevrátil k novému řízení. Soud považuje v této souvislosti za vhodné poukázat na zásadu dvojinstančnosti správního řízení, a tedy na skutečnost, že z hlediska soudního přezkumu tvoří správní řízení před orgány obou stupňů jeden celek od zahájení správního řízení až do právní moci konečného rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, konstatoval, že „řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvoji posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm.“ Pokud se tedy žalovaný v některých dílčích aspektech s odůvodněním usnesení stavebního úřadu zcela neztotožnil, mohl je uvést na pravou míru v odůvodnění svého (druhostupňového) rozhodnutí, aniž by byl nucen postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a usnesení stavebního úřadu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání a

rozhodnutí. V daném případě tak žalovaný upřesnil a rozšířil nedostačující argumentaci stavebního úřadu ohledně zjevné právní nepřípustnosti žádosti žalobkyně ze dne 13. 8. 2013. Na základě těchto skutečností soud shrnuje, že žalovaný usnesení stavebního úřadu řádně přezkoumal a svůj závěr odůvodnil, vypořádal se s odvolacími námitkami žalobkyně, jmenoval skutečnosti, ze kterých vycházel, a úvahy, kterými se při rozhodování řídil.

Není tak pravdivé tvrzení žalobkyně, že žalovaný změnil důvody pro zastavení řízení o její žádosti; důvodem byla jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení odvolacím zjevná právní nepřípustnost podané žádosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze rozvedl úvahy, které jej k tomuto závěru vedly, a svůj závěr o nepřípustnosti podpořil další argumentací. Uvedený postup je zcela v souladu se zákonem.

Čtvrtý žalobní bod o nesprávné aplikaci ustanovení § 101 písm. b) správního řádu je neopodstatněný. Podle citovaného ustanovení, které umožňuje prolomení překážky věci pravomocně rozhodnuté, tzv. rei iudicatae, lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Odborná literatura (JEMELKA, L. a kolektiv. Správní řád. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 563) ve shodě s judikaturou dovodila, že „*tato situace bude připadat v úvahu v případě změny skutkových a případně právních okolností, za nichž bylo původní rozhodnutí o zamítnutí žádosti vydáno*“. V nyní projednávaném případě nicméně nepřípadá aplikace § 101 písm. b) správního řádu v úvahu, neboť (jak již soud uvedl výše) pravomocné rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, brání následnému věcnému projednání žádosti o dodatečné povolení stavby.

Pro úplnost soud dodává, že na věci by nic nezměnila ani skutečnost, pokud by vedení nového řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby bylo možné, neboť by nedošlo k naplnění podmínek v § 101 písm. b) správního řádu. Jak správně uvedl stavební úřad i žalovaný, nová žádost žalobkyně ze dne 13. 8. 2013 obsahově neodpovídá žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby, která byla uplatněna v rámci řízení o odstranění stavby. Na základě porovnání dokumentace přiložené k žádosti ze dne 13. 8. 2013 a kopie části dokumentace předložené k žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. k povolení výjimky pro ni v letech 2007 – 2008, založených ve správním spise, lze jednoznačně konstatovat, že novou žádostí žádala žalobkyně o stavební povolení k jiné stavbě, resp. ke stavbě, která byla oproti stavbě v původní žádosti rozšířena o spojovací krček. Jelikož tedy správní orgány takovou žádost žalobkyně dosud neprojednávaly, nebyly oprávněny ani provést nové řízení, ani v tomto řízení vydat nové rozhodnutí.

Lze proto uzavřít, že ačkoli žalovaný v řízení naplnění podmínek § 101 písm. b) správního řádu posuzoval, nepředstavuje tato skutečnost vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Ohledně pátého a šestého žalobního bodu (konkrétně k námitce, že o žádosti žalobkyně bylo rozhodnuto celkem dvakrát, pokaždé z jiných důvodů a nepředvídatelných způsobem) odkazuje soud na vypořádání zejména námitky třetí a sedmé, v rámci něhož se soud zabýval dvojinstančností správního řízení. K námitce, že rozhodnutí správních orgánů nesou znaky libovůle a diskriminace pak soud uvádí, že veškeré žalobní body je nutno vymezit srozumitelným způsobem a dostatečně je konkretizovat. Úkolem soudu totiž není obecně uplatněné námitky za žalobkyni domýšlet a odhadovat, co měla žalobkyně tím kterým tvrzením na mysli. Jelikož žalobkyně své námitky blíže neupřesnila, mohl se jimi soud zabývat pouze obecně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78). V obecné rovině tedy soud uvádí, že po přezkumu postupu obou správních orgánů a jimi vydaných rozhodnutí, jakož i obsahu celého správního spisu nedospěl k závěru, že by žalovaný či stavební úřad v projednávaném řízení postupovali

nestandardně, že by byli vedeni snahou žalobkyni za každou cenu nevyhovět. Soud dále zdůrazňuje, že podle § 14 správního řádu je z projednávání a rozhodování věci vyloučena osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti; žalobkyně nicméně žádné takové konkrétní skutečnosti neuvedla.

Osmá žalobní námitka není důvodná; napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Jak již soud podrobněji uvedl v rámci vypořádání předchozích uplatněných námitek v odstavcích výše, žalovaný se s námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání řádně vypořádal, vyjmenoval důvody, které jej vedly k zamítnutí odvolání a potvrzení usnesení stavebního úřadu, a popsal úvahy, jimiž se při rozhodování řídil.

Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně uplatněné v replice, dle které měl žalovaný klást žalobkyni k tíži, že proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby neuplatnila správní žalobu nebo že nepodala podnět k přezkumnému řízení. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí pouze poukázal na možnost žalobkyně bránit se proti pravomocnému rozhodnutí o odstranění stavby dalšími právními prostředky, rozhodně ale z jejich neuplatnění žalobkyní nečiní žádné závěry, natož takové, které by šly k tíži žalobkyně.

Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl podanou žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. listopadu

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.